

EP 2009 V TURČIJI PO PRVEM DELU TEKMOVANJA

ZAKAJ IN KAKO SO VPRAŠANJA, ODGOVORI SO...

Obljubo bom seveda držal in po končani »avanturi« slovenske odbojarske reprezentance na letošnjem evropskem prvenstvu stare celine v Turčiji povedal nekaj mojih razmišljanj.

Pa začnimo tam, kjer sem končal in nekako napovedal, da se po »debaklu« na Poljskem slovenski izbrani vrsti ne piše najbolje. Kajti ne da se tako imenovano formo kar tako dobiti čez noč, kot da bi šli v trgovino in pač v tem primeru kupili »formo«. A če začnemo nekoliko prej, torej pri igri odbojke, so pred leti pri svetovni odbojarski zvezi (FIVB) natanko analizirali igro in rezultate določenih tekem, katerih zaključki so približno takšni: v primeru, da ekipa niz izgubi na 17. oz. 18. točki, tekme sploh ni bilo, na igrišču je bil samo nasprotnik, v primeru, pa da smo niz izgubili med 20. in 21. točko, smo poizkušali igrati a.... Rezultat nad 22. točko pa da vedeti da sta na tareflexu stali dve ekipi.

Španija : Slovenija => 3:0 (-20, -19, -20)

Slovaška : Slovenija => 3:0 (-20, -21, -28)

Grčija : Slovenija => 3:1 (-32, -24, 23, -21) V tem primeru je trener Grkov dal priložnost rezervistom.

Kaj se dogaja v igri?

Iz komentarjev sodeč bi človek sklepal, da je za vse kriv »slabši« servis ali strokovno začetni udarec. Nismo pritiskali, potrebno bo forsirati, pa še kaj bi se dalo dobiti. Vse OK. Postavlja se vprašanje, kaj pa če nasprotnik kljub našemu pritiskanju in »forsiranju« sprejema dobro. Odgovor je več kot preprost - na igrišču se postavljajo vprašanja ZAKAJ in tudi KAKO, na tribunah so znani odgovori. Žal sem tudi iz ust trenerjev slišal samo odgovore, a te mi navadni smrtniki poznamo. Ni potrebno, da mi trener pove, da so zgrešili servis, saj so to videli vsi. Bolje bi bilo, da bi se vprašali, zakaj smo zgrešili servis in kako se to napako odpravi. Mislim, da je srž problema ravno v tem. Ni dovolj, da so nekateri prvič spremljali vrhunsko odbojko na TV zaslonih, potrebno je biti veliko časa zraven in predvsem razumeti, zakaj si zraven in ali si v tem času sploh kaj razumel. Ni problem v velikem številu tako imenovanih »lastnih« napaka, kajti te se pripetijo tudi vrhunskim ekipam. Problem in vprašanje se postavlja, zakaj je prišlo do takšne ali drugačne napake. Je za to kriva individualna tehnika, je za to kriva kolektivna tehnika ali je morda »dežurnega« krivca iskati v slabi nedodelani organizaciji igre? Prepričan sem, da je tu srž problema in večine napak, ki jih je napravila naša izbrana vrsta.

Pod točko 2, kar se napak tiče, lahko mirno potrdim tudi mojo ugotovitev pred pričetkom prvenstva, da v reprezentanci prihaja do prevelikega števila menjav igralcev, pa tudi igralnih mest, da ne govorim o različnih tipih organizatorjev igre (različen način igre), ki še kako vpliva na končni izid oz. rezultat neke akcije in na koncu samega niza ali tekme. Vsi mi dobro vemo, zakaj ura natančno dela. Zato, ker je vse na svojem mestu, vsak obroček opravlja svoje delo, za tisto, kar je zadolžen in kar je najvažnejše, vsi ti deli v »uri« so veliko časa skupaj. Podobno bi morale veljati tudi za ekipo, ki se mora poznati. Mora se čutiti, zaupati si morajo med seboj in še bi lahko kaj zapisal. Nikoli ne bom pozabil enega najboljših odbojkarjev vseh časov Američana

Karcha Kiralya, ko je dejal, da sta s svojim kolegom sprejemalcem Berzinsom porabila več kot dve sezoni skupnega treniranja, da sta se med seboj spoznala in uigrala pred nastopom na IO leta 1984 v Barceloni. Ta podatek zgovorno priča o pomembnosti uigranosti celotne ekipe, kar še posebej velja za povezavo blok-obramba in še nič koliko drugih stvari, ki pri naši izbrani vrsti niso delovale, sicer bi bil lahko zaključek našega nastopa na EP 2009 povsem drugačen.

Prava forma?

Ko sem v medijih prebiral in poslušal najrazličnejše izgovore o »pravi formi« mi ni bilo vse povsem jasno - od Kapaonika, do vožnje z letalom, do utrujenosti, itd. Ne, ne tega nisem vzel resno, saj takim izgovorom preprosto ne morem verjeti. Res pa je, da če hočemo zmagovati, se moremo najprej MI, trenerji, otresti »lastnih« izgovorov, potem pa o tem prepričati tudi igralce na igrišču. Ko nam bo to uspelo, smo pa že zelo zelo blizu druge zmage. Kajti prva in morda najpomembnejša je ta, da se »otresemo« izgovorov in iskanju drugih krivcev za naše slabe igre in poraze. V to so prepričani tudi mnogi tuji strokovnjaki, ki našo ekipo pa tudi karakteristike posameznikov poznajo zelo dobro in ne morejo verjeti, kako si mora reprezentanca in seveda njeno vodstvo, pa tudi krovna organizacija, pred odhodom v Turčiji zastaviti tako nizke milo rečeno neambiciozne cilje. Pa čeprav je bilo sklepati po slabi igri in optimističnih izjavah na Poljskem, da bomo v Turčiji resnično tisti pravi, a žal temu ni bilo tako. Niti približno tako.

In kako naprej?

Pred nekaj meseci sem bil v Izoli, kjer mi je nekdanji odbojkarški prijatelj preprosto podučil: »Poslušaj ti, gorjan, hribovec, ti morje in ribe le občasno vidiš in zato te zadeve slabo poznaš. Naj te spomnim, da riba smrdi pri glavi.« Pogledal sem ga, se mu nasmejal in si mislil: »Če to Primorec pravi, potem ima že prav.«